

trpění (Bewendenlassens), nyní (§ 569 c. ř. s.) se žádá pozitivní jednání pronajímatele, podání žaloby. Podle toho rozhodnutí je nutno, by bylo zamezeno prodloužení smlouvy, podati v zákonné lhůtě žalobu. Jiný odpor proti prodloužení nestačí). Tento nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4944, že jinak než žalobou podle § 569 c. ř. s. nelze zameziti obnovu pachtu, (podle § 1114 obč. zák.) a opakoval toto mínění v rozhodnutí sb. n. s. čís. 7715. Setrvává při něm. Vyjádření stran před uplynutím nájemní (pachtovní) doby budou zpravidla bezvýznamná, neboť budou míti ráz vyjednávání. Bude-li straně záležeti na tom, by byl stav ve příčině nájemního (pachtovního) poměru jasný před koncem smluvní doby, vymůže si příkaz k odevzdání nebo převzetí podle § 567 c. ř. s. Aby nájemce (pachtýř) nemohl předpokládati, že pronajímatel (propachtovatel) jest srozuměn s prodloužením smlouvy, musí mu to tento dáti najevo způsobem vylučujícím každou pochybnost, a to v krátké lhůtě po skončení původního smluvního poměru. Dlouhé trvání nejistoty o tom, zda dosavadní smluvní poměr jest či není prodloužen, nynější hospodářský život nesnese. Proto nejvyšší soud trvá na názoru, že jinak, než žalobou podle § 569 c. ř. s., nelze zameziti prodloužení nájemní nebo pachtovní smlouvy podle § 1114 obč. zák. V souzeném případě byla sice žaloba podána, ale po uplynutí zákonem předepsané lhůty. Smluvní poměr byl již prodloužen. Proto nebylo třeba vyšetřovati, jakou odpověď dalo žalující město žalovanému na jeho žádost o prodloužení smluvního poměru. Je tudíž dovolání jak z dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci, tak z důvodu vadnosti řízení, bezdůvodné, pročez mu nebylo vyhověno.

Čís. 9326.

Podal-li žalovaný proti směnečnému platebnímu příkazu námitky bez podpisu advokáta, ač bylo na směnečném platebním příkazu vytištěno poučení, že námitky musí býti podepsány advokátem, jde jen o formální vadu a soud jest povinen postupovati podle §§ 84 a 85 c. ř. s. Advokát jest oprávněn nahraditi chybné podání novým podáním, jež však nesmí obsahovati námitky, jež nebyly uplatněny již v původním podání.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, Rv II 636/29.)

Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz k námitkám žalovaného zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Všecky uplatňované odvolací důvody opírá žalobkyně v podstatě o to, že směnečný platební příkaz byl žalovanému S-ovi správně doručen již 10. května, že jeho vlastnoručně psané námitky, v nichž tvrdí, že směnku nepodepsal, měly býti podkladem dalšího řízení tak, jak byly, a měly vésti k zamítnutí námitek, že tu nešlo jen o formální vadu, která by byla mohla býti odstraněna podle § 84 c. ř. s., nýbrž o vady a nedostatky věcné, které takto odstraněny býti nemohly; než

i při opačném názoru, že by měl soud první stolice toto podání žalovanému vrátiti k opravě s vyznačením lhůty, což se však nestalo, nesměl však žalovanému doručovati znovu platební příkaz již jednou doručený a nemohl námitky, které teprve po opětovném doručení platebního příkazu byly podány, považovati za námitky podané včas. Odpovídá prý spisům, uváží-li se v rozsudku, že platební příkaz byl zrušen na základě včas podaných námitek, a uvádí-li se tam, že k ohrazení žalobkyně co do přípustnosti vrácení nebylo lze přihlížeti, ana žalobkyně výslovně žádala, by původní platební příkaz zůstal v platnosti. Pokud soud první stolice usuzuje jinak, je prý v tom nejen nesprávné právní posouzení, nýbrž i porušení zákona a musí býti nově podané námitky považovány za opožděné. Není tu zmatečnosti rozsudku, neboť není tu ani jednoho z případů zmatečnosti uvedených v § 477 c. ř. s. a odvolatelka sama se ani nepokouší zmatečnost nějakým způsobem dovoditi, neuvádějíc, které zákonné ustanovení, vybavené sankcí zmatečnosti, bylo tu porušeno. V pravdě má se věc podle spisů tak, že soud původně chtěl nastoupiti onu cestu, jak ji naznačuje odvolatelka, totiž vrátiti podání k opravě; že však vznikly v něm pochybnosti, nebyl-li platební příkaz doručen nepravé osobě, kterou žalobkyně ani nezamýšlela stíhati — což by zajisté nebylo v jejím zájmu — a že se tu soudce rozhodl dotázati se nejprve žalobkyně na přesnou bližší adresu žalovaného. Tomuto dotazu žalobkyně vyhověla, při čemž sama uvedla změnu v povolání žalovaného S-a (nyní »zámečník«, původně »úředník«). Soudce nařídil pak nové doručení původního platebního příkazu, který jinak nedoznal změny, na tuto novou adresu, doručení stalo se 23. května 1929, načež došly advokátem sepsané a podepsané námitky 26. května 1929. I kdyby se připustilo, že tento postup nebyl správný a že soudce měl hned podání vrátiti k opravě formální závady, o níž zde podle názoru odvolacího soudu skutečně šlo, je v tom spatřovati jen vadnost řízení, kterou by bylo lze podřaditi pod případ § 496 čís. 2 c. ř. s., kdyby tu byly jinak jeho podmínky. Podle názoru odvolacího soudu však jich není, neboť nejde tu o podstanou vadu, která by byla »zabránila důkladnému vysvětlení a řádnému posouzení rozepře«. Neboť konečný úsudek nebyl by býval jiným ani při správném postupu, kdyby totiž podání bylo bývalo vráceno k opravě se lhůtou třídní. Dojde-li formálně vadné podání strany včas, může je soud vrátiti k opravě, aniž je pro to soudu stanovena lhůta; může je tedy vrátiti i po uplynutí lhůty jinak propadné. Kdyby se v odvolacím řízení měla chyba, jež se stala v první stolici, opravit, nezbyvalo by než zrušiti rozsudek a soudu první stolice uložit, by podání straně k opravě vrátil s určením lhůty, čímž by žalovanému bylo umožněno doplniti původní námitky podpisem advokáta. To však by bylo zbytečným, protože by se tím v podstatě nic nového nezískalo, any takto podané námitky již jsou ve spise, což právě ukazuje, že chybný postup prvního soudu nemá dosahu v § 496 čís. 2 c. ř. s. naznačeného. Jest nerozhodné, že nebylo použito původního podání, které ostatně bylo také jazykově vadné, a nerozhoduje, bylo-li v oněch advokátem podaných námitkách uvedeno více než v podání žalovaného, bylo-li tam jen

uvedeno to, co bylo předmětem původního podání, totiž tvrzení, že žalovaný směnku nepodepsal. Právem tedy o této námitce bylo provedeno další řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu z důvodů čís. 1 až 4 § 503 c. ř. s. Zmatečnost a vadnost řízení spatřuje v tom, že směnečný platební příkaz byl doručen žalovanému dvakrát a že bylo přihlíženo k obsahu námitek podaných teprve po druhém doručení. Tuto výtku činila dovolatelka již v odvolání, odvolací soud ji správně již vyvrátil a dovolatelka se poukazuje na příslušné správné důvody napadeného rozsudku. Dovolací důvody čís. 1 a 2 § 503 c. ř. s. nejsou proto opodstatněny. Rozpor se spisy vidí dovolatelka v tom, že odvolací soud stojí na stanovisku, že námitky žalovaného byly podány včas. Tu však jde o právní úsudek odvolacího soudu, jež lze napadati jen s hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. Avšak i po právní stránce posoudil odvolací soud věc úplně správně a dovolatelka se poukazuje i v tomto směru na správné odůvodnění napadeného rozsudku. Nesejde na tom, že na směnečném platebním příkazu bylo vytištěno poučení, že námitky proti směnečnému platebnímu příkazu musí býti podepsány advokátem. Podal-li žalovaný přes to námitky bez podpisu advokáta, jde jen o formální vadu a soud musí v takovém případě postupovati podle předpisu § 84 a 85 c. ř. s. Že advokát jest pak oprávněn nahraditi chybné podání novým podáním, vyplývá také z rozhodnutí sb. n. s. čís. 8630, jehož se dovolatelka sama dovolává. Ovšem nesmí toto nové podání obsahovati námitky, jež nebyly již v původních námitkách. Poněvadž mezi tím byly podány námitky podepsané advokátem, bylo zajisté zbytečno vrátiti původní námitky podle § 85 c. ř. s. za tím účelem, by byly opatřeny podpisem advokáta. Dovolatelka přehlíží, že hlavní námitka žalovaného, že nepodepsal zažalovanou směnku, byla již v původních námitkách a že nebylo přihlíženo při rozhodnutí sporu k ostatním námitkám obsaženým v novém podání.

Čís. 9327.

Pojišťovací smlouva.

Byla-li účinnost pojišťovací smlouvy odložena, až pojistník převezme pojištěné auto, šlo o výminku rozvazovací. Dostavením se rozvazovací výminky zaniká pojišťovací smlouva. Pojišťovně přísluší nárok na pojišťovací premii až do konce pojišťovacího období, v němž byla zpravena o zánikovém důvodu.

Pro otázku ristorna jest nerozhodno, z jaké příčiny zájem na pojištění přestal (se neuskutečnil).

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Rv I 1589/28.)